

Arrest

nr. 221 533 van 21 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 29 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij op 1 november 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 december 2018 met referentienummer 80533.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 oktober 2018 wordt aan verzoeker, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

De heer: P., M. (...), geboren te P. (...), op (...).1954 onderdaan van Nederland

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43 §1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, V. D. (...), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, bendevorming-plegen van misdaden waarom doodstraf of dwangarbeid is gesteld-aanstoker of hoofd, feiten waarvoor hij op 15.06.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (inbreuken op de wetgeving inzake drugs, bendevorming-plegen van misdaden waarom doodstraf of dwangarbeid is gesteld-aanstoker of hoofd) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene heeft op 17.07.2018 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 16.07.2018 in België verblijft; dat hij in het bezit is van Nederlandse identiteitsbewijzen. Hij maakt geen melding van een eventuele ziekte die hem belemmert om te reizen of dat hij familieleden zou hebben op het grondgebied. Een schending van het artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij bezoek ontvangt van een vrienden en van zijn vriendin. Het administratief dossier bevat evenwel te weinig informatie om na te gaan of deze familieleden al dan niet verblijfsrecht hebben op het grondgebied. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM.

Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.

Bovendien heeft betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar Nederland. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

(...)"

Op 29 oktober 2018 wordt verzoeker een inreisverbod van 15 jaar voor het grondgebied van België opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 227 198.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft

voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 19 december 2018 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 27 december 2018.

Er werd geen nota en geen administratief dossier ingediend.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van art. 43 en 45 Vreemdelingenwet. In samenhang met de materiële motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel.

Dat art. 43 als volgt luidt:

Art 43 [1]§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.]¹

Dat art. 43 Vreemdelingenwet stelt dat de minister of zijn gemachtigde de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie kunnen weigeren en hun het bevel kunnen geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of gezondheid. Indien dergelijke beslissing wordt genomen, moet de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in dat land en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in de beschouwing betrokken worden. Dit is met name de evenredigheidstoets.

Dat art. 45 als volgt luidt:

Art. 45. [1]§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht; aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene.

Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.¹

Bovendien stelt art. 45 Vreemdelingenwet dat de beslissing genomen volgens art. 43 Vreemdelingenwet in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd mag zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Volgens verzoeker is er geen grondige evenredigheidstoets doorgevoerd en werd niet afdoende gemotiveerd waarom er in casu een en werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving is.

De gemachtigde hield in zijn beslissing onvoldoende rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het land en met de mate waarin verzoeker bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Gemachtigde heeft geen motief gewijd aan de sociale en culturele integratie, de leeftijd, de economische situatie van verzoeker en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Wat betreft de duur van het verblijf en de gezinssituatie van verzoeker, vervalt gemachtigde enkel in wat algemene en vage beschouwingen.

Hieruit blijkt dat gemachtigde zich niet voldoende heeft geïnformeerd naar de specifieke omstandigheden van het geval.

Verder onderstreept verzoeker het bepaalde in artikel 45 §2, lid 2 Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden mag vormen voor een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder bepaalt dit artikel zoals eerder gesteld dat het gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn.

Bijgevolg wijst verzoeker er op dat moet aangetoond zijn dat hij een werkelijke, actuele, voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving alvorens een verwijderingsmaatregel kan worden genomen. Volgens verzoeker ontbreekt deze motivering. Gemachtigde maakt geen melding van artikel 45 Vreemdelingenwet en uit de beslissing blijkt dat dit artikel niet werd toegepast.

In de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Blz 15257, § 66).

Het Hof van Justitie bepaalt in de zaak Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 in paragraaf 31 dat het vaststellen van het werkelijk en actueel karakter van een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving in de regel vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. De Raad van State herhaalt dit in het vernietigingsarrest nr. 175 286 in de zaak RvV 188 113 van 23 september 2016. Hieruit blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om het verblijf te weigeren en dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen redenen van openbare orde en nationale veiligheid vormen.

Gedaagde wijst er slechts zeer algemeen op dat de gevolgschade van druggebruik wordt onderschat en dat het verkopen van verdovende middelen een belangrijke overlast betekent voor de samenleving. Er wordt dus gewezen op de strafrechtelijke veroordeling en de ernst ervan, maar dit is slechts één element dat in overweging moet genomen worden. Er wordt niet verduidelijkt dat er elementen zijn die erop wijzen dat verzoekende partij de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Nochtans vereist de actuele bedreiging, zoals reeds gesteld, in de regel immers dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Hierover wordt in het bevel om het grondgebied te verlaten echter niet gemotiveerd en de opsomming van de feitelijke elementen die werden betrokken bij de totstandkoming van dit bevel geven daarvan ook geen blijk.

Het gedrag dat aanleiding heeft gegeven tot de strafrechtelijke veroordelingen van 2017 dateert van de periode tussen 1 januari 2012 en 31 mei 2013. Uit geen enkel stuk blijkt dat de verzoekende partij zich sindsdien nog schuldig zou hebben gemaakt aan andere strafrechtelijke feiten, noch wordt melding

gemaakt van verzoekers strafrechtelijk verleden/gebrek daaraan. Het is bijgevolg niet vanzelfsprekend dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een gevaar betekende voor de openbare orde of de nationale veiligheid, laat staan na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom de verwerende partij van oordeel is dat er nog een actueel gevaar bestaat voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Gematigde heeft zich beperkt tot een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling en liet na om effectief op een zorgvuldige en kennelijke redelijke wijze tot de conclusie te komen dat verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en veiligheid vormt.

Verzoeker betoogt derhalve dat de beslissing zonder onderzoek naar zijn gedrag in de afgelopen vijf jaren en zonder overwegingen op dit punt, louter op basis van de opgesomde gegevens en veroordelingen niet kan worden gesteld dat verzoeker een neiging vertoont dit gedrag in de toekomst voor te zetten en dat er dus nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende dreiging van de openbare orde is. Verzoeker meent op grond van voorliggende feiten dat er op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie gekomen is dat verzoeker nog een actuele bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker bekritiseert hiermee de motieven die handelen over zijn veroordelingen, zijn persoonlijk gedrag, de actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde en het niet kunnen uitsluiten dat verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Gemachtigde heeft zich beperkt tot de verwijzing naar de enige strafrechtelijke veroordeling en is niet verder gegaan in zijn motieven. Het feit dat artikel 45 van de Vreemdelingenwet de term "veroordelingen" in het meervoud gebruikt, moet in die zin gelezen worden dat een strafrechtelijk verleden op zich niet voldoende is voor een verwijderingsmaatregel van een unieburger, maar er eveneens moet sprake zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving (RvV 3 september 2018, nr. 208.624).

Er is met andere woorden onvoldoende aangetoond dat verzoeker een actueel risico vormt op gevaar voor de openbare orde. De bestreden beslissing is bijgevolg niet afdoende gemotiveerd. Dit is een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Artikel 43 en 45 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen zijn op deze manier geschonden.

Verwerende partij beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)."

3.1.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 45 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3 (...)

§ 4 (...)”

3.1.2.2. Verzoeker werpt op dat er geen grondige evenredigheidstoets werd doorgevoerd en er niet afdoende werd gemotiveerd waarom er *in casu* sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Onder verwijzing naar artikel 45 van de vreemdelingenwet stipt verzoeker aan dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Onder verwijzing naar het arrest P.I. t. Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid van het Hof van Justitie van 22 mei 2012 stipt verzoeker aan dat het vaststellen van het werkelijk en actueel karakter van een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving in de regel vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Een strafrechtelijke veroordeling op zich volstaat niet. Verzoeker werpt op dat er in de bestreden beslissing slechts zeer algemeen op wordt gewezen dat de gevolgschade van druggebruik wordt onderschat en dat het verkopen van verdovende middelen een belangrijke overlast betekent voor de samenleving. Verzoeker stelt vast dat wordt gewezen op zijn strafrechtelijke veroordeling en de ernst ervan. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt welke elementen erop zouden wijzen dat hij de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Volgens verzoeker geven de opsomming van de feitelijke elementen die werden betrokken bij de totstandkoming van het bevel hiervan ook geen blijk. Verzoeker geeft aan dat zijn gedrag dat aanleiding heeft gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling van 2017 dateert van de periode tussen 1 januari 2012 en 31 mei 2013. Verzoeker concludeert dat uit de bestreden beslissing niet blijkt om welke reden de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er nog een actueel gevaar bestaat voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoeker werpt op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing onvoldoende rekening hield met de duur van zijn verblijf op het grondgebied, met zijn leeftijd, met zijn gezondheidstoestand, met zijn gezins- en economische situatie, met de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

3.1.2.3. In de bestreden beslissing wordt het volgende uiteengezet:

“het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, bendevoorming-plegen van misdaden waarom doodstraf of dwangarbeid is gesteld-aanstoker of hoofd, feiten waarvoor hij op 15.06.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (inbreuken op de wetgeving inzake drugs, bendevoorming-plegen van misdaden waarom doodstraf of dwangarbeid is gesteld-aanstoker of hoofd) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich

niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.”

Verzoeker betwist niet dat hij *“op 15.06.2017 werd veroordeeld (...) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar”*. Evenmin betwist verzoeker dat *“hij (...) zich schuldig (heeft) gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, bendevorming-plegen van misdaden waarom doodstraf of dwangarbeid is gesteld-aanstoker of hoofd”*. Verzoeker betwist niet dat *“het financiële voordeel het leidmotief was van (...) (zijn) wederrechtelijk handelen”* en hij *“zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.”*

Verzoeker wijst erop dat zijn gedrag dat aanleiding heeft gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling van 2017 dateert van de periode tussen 1 januari 2012 en 31 mei 2013. Verzoeker laat gelden dat uit geen enkel stuk blijkt dat hij zich sindsdien nog schuldig zou hebben gemaakt aan andere strafrechtelijke feiten. Verzoeker werpt dan ook op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom de gemachtigde van oordeel is dat er nog een actueel gevaar bestaat voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde zich heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling en naliet om effectief op een zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze tot de conclusie te komen dat verzoeker door zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, § 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, *in casu* de gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt. Hierbij wijst de Raad wel op het feit *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, § 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip ‘openbare orde’ valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, § 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip ‘nationale veiligheid’ kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, §§ 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip *“ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid”* kan vallen als onder het begrip *“dwingende redenen van openbare veiligheid”* (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, § 56).

Verzoeker betwist niet dat hij “op 15.06.2017 werd veroordeeld (...) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar”. Evenmin betwist verzoeker dat “hij (...) zich schuldig (heeft) gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, bendevoorming-plegen van misdaden waarom doodstraf of dwangarbeid is gesteld-aanstoker of hoofd”. Verzoeker betwist niet dat “het financiële voordeel het leidmotief was van (...) (zijn) wederrechtelijk handelen” en hij “zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.”

Het is niet kennelijk onredelijk om uit het geheel van de voorliggende gegevens te oordelen dat het gedrag van verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat de gemachtigde niet zou hebben verduidelijkt dat er elementen zijn die erop wijzen dat verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Uit het loutere gegeven dat er enige tijd is verstreken tussen het plegen van misdrijven en een veroordeling door het hof van beroep volgt niet *ipso facto* dat de betrokken vreemdeling niet langer een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen.

3.1.2.4. Verzoeker werpt op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing onvoldoende rekening hield met de duur van zijn verblijf op het grondgebied, met zijn leeftijd, met zijn gezondheidstoestand, met zijn gezins- en economische situatie, met de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Verzoeker laat gelden dat de gemachtigde geen motief heeft gewijd aan zijn sociale en culturele integratie, zijn leeftijd, zijn economische situatie en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Daarnaast voert verzoeker nog aan dat wat de duur van zijn verblijf en zijn gezinssituatie betreft, de gemachtigde louter vervalt in algemene en vage beschouwingen.

Over de duur van het verblijf van verzoeker in België en zijn gezinssituatie wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet:

“Betrokkene heeft op 17.07.2018 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 16.07.2018 in België verblijft; dat hij in het bezit is van Nederlandse identiteitsbewijzen. Hij maakt geen melding van een eventuele ziekte die hem belemmert om te reizen of dat hij familieleden zou hebben op het grondgebied. Een schending van het artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij bezoek ontvangt van een vrienden en van zijn vriendin. Het administratief dossier bevat evenwel te weinig informatie om na te gaan of deze familieleden al dan niet verblijfsrecht hebben op het grondgebied. Het begrip ‘gezinsleven’ in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM.

Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.

Bovendien heeft betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Verzoeker acht de motieven van de bestreden beslissing algemeen en vaag, maar hij laat evenwel na concrete elementen aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat deze motieven niet zouden kunnen volstaan.

Waar verzoeker opwerpt dat er geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand in de bestreden beslissing, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing het volgende wordt uiteengezet: “(h)ij maakt geen melding van een eventuele ziekte die hem belemmert om te reizen”. Verzoeker brengt geen concrete elementen in verband met zijn gezondheidstoestand bij waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Met betrekking tot zijn leeftijd, zijn economische situatie, zijn sociale en culturele integratie, de economische situatie en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong beperkt

verzoeker zich tot de vaststelling dat hieraan geen motief wordt gewijd. Verzoeker brengt zelf echter geen enkel concreet element bij waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de omstandigheid dat hierover niet uitdrukkelijk wordt gemotiveerd, *in casu* meebrengt dat bepaalde elementen niet in rekening werden gebracht of werden veronachtzaamd.

3.1.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.1.2.7. Verzoeker maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.1.2.8. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending art. 44ter vreemdelingenwet in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort de wet van 29 juli 1991).

De beslissing geeft geen termijn om het grondgebied te verlaten.

Dat art. 44 ter van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

Art 44ter. [Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing. De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.]¹

Dat artikel 44ter vreemdelingenwet stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, de termijn vermeldt binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing. In casu werd er geen termijn toegekend.

Verzoeker benadrukt dat de gemachtigde moet motiveren welke de naar behoren dringende gevallen zijn om geen termijn toe te kennen. Verzoeker acht het onvoldoende dat de gemachtigde verwijst naar de strafrechtelijke veroordeling van zes jaar gevangenis. Verzoeker stelt vast dat gemachtigde duidelijk in gebreke is gebleven om de dringendheid te motiveren die verklaart waarom een nultermijn wordt toegepast.

Dat het woord "dringend" niet eens voorkomt in de motivering van de bestreden beslissing.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Daar nodige motivering compleet ontbreekt, stelt verzoeker een schending van art. 44ter vreemdelingenwet vast in samenhang met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.”

3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoeker verwijst naar artikel 44ter van de vreemdelingenwet en werpt op dat niet werd gemotiveerd over wat de “naar behoren aangetoonde dringende gevallen” in deze zaak zouden zijn waarom hem geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegekend.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 3°, 43, § 1, 2° en 44ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom verzoeker geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan, met name dat “(d)e heer: P., M. (...) (...) het bevel (wordt) gegeven om het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan” en “Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43 §1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, V. D. (...), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, bendevorming-plegen van misdaden waarom doodstraf of dwangarbeid is gesteld-aanstoker of hoofd, feiten waarvoor hij op 15.06.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (inbreuken op de wetgeving inzake drugs, bendevorming-plegen van misdaden waarom doodstraf of dwangarbeid is gesteld-aanstoker of hoofd) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.
Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.”

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt bevat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering in feite en in rechte waarom hem geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegekend, namelijk dat er een tussenstaatse overbrenging zonder instemming zal plaatsvinden en “gezien voorgaande”, waarmee verwezen wordt naar het gedrag van verzoeker dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarna dit gedrag en de ernst ervan verduidelijkt wordt. Het gegeven dat het woord ‘*dringend*’ niet voorkomt in de motivering van de bestreden beslissing zoals verzoeker thans opwerpt, doet niets af aan het gegeven dat in de bestreden beslissing wel degelijk de redenen worden uiteengezet waarom verzoeker geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegekend.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 44ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“DERDE MIDDEL: Schending zorgvuldigheidsbeginsel, schending art. 2-3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending materiële motiveringsplicht

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Verzoeker acht dit beginsel geschonden in de beslissing om over te gaan tot een bevel om het grondgebied te verlaten. Beslissing verwijst naar de veroordeling van 15.06.2017 door het hof van beroep te Gent voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, bendevorming-plegen van misdaden waarom doodstraf of dwangarbeid is gesteld-aanstoker of hoofd. Deze veroordeling is vreemd aan verzoeker daar hij veroordeeld werd door het hof van beroep te Antwerpen. Bovendien werden aangehaalde inbreuken verkeerdelijk geciteerd.

Dit wijst erop dat het bestuur kennelijk onzorgvuldig gehandeld heeft.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Daar gemachtigde in zijn motieven naar de verkeerde uitspraak en inbreuken verwijst, acht verzoeker de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.”

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de door hem opgelopen veroordeling van 15 juni 2017 door het hof van beroep te Gent, verzoeker laat evenwel gelden dat hij werd veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen. Verzoeker brengt geen stukken bij die zijn bewering kunnen staven. Daargelaten de vraag - de verwerende partij liet immers na om een administratief dossier over te maken - of in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens werd uiteengezet dat verzoeker werd veroordeeld door het hof van beroep te Gent in plaats van het hof van beroep te Antwerpen dient te worden vastgesteld dat hoe dan ook dit de vaststellingen in de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengt. Verzoeker betwist immers niet dat hij werd veroordeeld “tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar”.

Verzoeker voert verder nog aan dat de aangehaalde inbreuken verkeerd werden geciteerd, wat er volgens hem op wijst dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld. Verzoeker laat evenwel na te concretiseren hoe de aangehaalde inbreuken in de bestreden beslissing verkeerd werden geciteerd. Door louter te poneren dat de aangehaalde inbreuken verkeerd werden geciteerd zonder meer toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt vastgesteld dat hij “(...) zich schuldig (heeft) gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, bendevorming-plegen van misdaden waarom doodstraf of dwangarbeid is gesteld-aanstoker of hoofd”.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET